

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูในการเรียนการสอนวิชาเคมี ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เชิงการศึกษา ๑๑ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูโดยส่วนรวม และเมื่อจำแนกตามเพศและตามประสบการณ์ในการสอน เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูซึ่งมีเพศต่างกันและประสบการณ์ในการสอนต่างกัน และเพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูที่นักเรียนมีผลลัพธ์ทางการเรียนแตกต่างกัน สมมติฐานในการวิจัยนี้คือ พฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูชายกับครูหญิงไม่แตกต่างกัน พฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน ไม่แตกต่างกัน

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างครูซึ่งเป็นครูสอนวิชาเคมี ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๖ เชิงการศึกษา ๑๑ จำนวน ๙ คน โดยการสุ่มแบบแบ่งประเภท (Stratified Random Sampling) จากประชากรครูทั้งหมด ๒๗ โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างครูประกอบด้วยครูชาย ๕ คน ครูหญิง ๔ คน ในจำนวนนี้เป็นครูที่มีประสบการณ์ในการสอน ๑-๒ ปี จำนวน ๕ คน และเป็นครูที่มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ ๓ ปีขึ้นไป จำนวน ๔ คน และกลุ่มตัวอย่างนักเรียน ๙ ห้องเรียน จำนวน ๔๒๐ คน ซึ่งครูในกลุ่มตัวอย่างสอนอยู่คนละ ๑ ห้องเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูที่มีพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วน ๘ ประเภท คือ ค่าถดถ้วนตามการจัดจำแนกค้านพหุชั้น เช่นของบลูม ๖ ประเภทกับค่าถดถ้วนเน้นความและค่าถดถ้วนทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา และแบบสอบถามผลลัพธ์ทางการเรียนวิชาเคมี ๑ ๐๓๑ บทที่ ๑ เรื่องสารและการเปลี่ยนแปลง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน ๓๐ ข้อ โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน ๓ ท่าน ตรวจความตรงตามเนื้อหาและความสอดคล้องกับค่านิยามในการจัดจำแนกพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนตามตารางวิเคราะห์เนื้อหา และพฤติกรรมวัดค่าความเที่ยงของแบบสอบถามผลลัพธ์ทางการเรียนจากสูตรคูร์ริชาร์คสัน ๒๐ ได้เท่ากับ .78 และขอสอบถามมีค่าระดับความยากและอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .20 - .72

และ .20 - .62 ตามลำดับ หาความเที่ยงในการ จัดจำแนกพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูของบุคคลจัดจำแนกพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนจำนวน 3 คน (รวมทั้งผู้วิจัยเอง) โดยสูตรสัมประสิทธิ์ของสกอท ก้าวความเที่ยงในการ จัดจำแนกพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูระหว่างบุคคลจัดจำแนกแท้ๆ เท่ากับ .80 .90 และ .84 ตามลำดับ และก้าวความเที่ยงในการ จัดจำแนกพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูของบุคคลจัดจำแนกแท้ๆ คน เท่ากับ .85 .83 และ .87 ตามลำดับ เก็บรวบรวมข้อมูลก็ว่าการนี้เกิดเสียงการสอนของครูกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 บทเรียนซึ่งครูแท้ๆ คนสอนเรื่องเดียวกัน นำตัวแบบนี้ไปเสียงการสอนมาถอดออกความ และนำสารเนื้อความที่โภนไห้บุคคลจัดจำแนกพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูจัดจำแนกพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูคงในแบบลังเกต ชั้งที่ 3 และวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้วยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำข้อมูลที่โภนไห้เคราะห์ขอ้อมัดกังนี้ก่อ

1. หาคะแนนเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนแต่ละประเภทของครูแท้ๆ คนในแต่ละบทเรียนจากการ จัดจำแนกพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูของบุคคลจัดจำแนก 3 คน รวมคะแนนเฉลี่ยทั้ง 3 บทเรียนเข้ากับเป็นคะแนนความถี่ของพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูแท้ๆ คน ใช้การอุบัติในการศึกษาพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนประเภททั่วไป ของครูโดย ส่วนรวม และเมื่อจัดจำแนกตามเพศและตามประสบการณ์ในการสอน และปริมาณการใช้ค่าถดถ้วนของครู 1 คนต่อ เวลา 1 ครั้น (50 นาที)

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูที่จะประทับ จำแนกตามเพศและ ตามประสบการณ์ในการสอนด้วยการทดสอบบัญชีของเบนน์ วินนีบ

3. วิเคราะห์พฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แยกต่างกันโดยเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 9 โรงเรียนก็ว่าการ วิเคราะห์ความแปรปรวนและทดสอบความแตกต่างระหว่างคุณของคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยวิธีของทูเกอร์ (เอ) เพื่อจัดนักเรียนออกเป็นกลุ่มตามความสามารถทางการเรียนแล้วเสนอผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูที่สอนนักเรียนแต่ละกลุ่ม ก็ว่าการ

ข้อค้นพบ

1. พฤติกรรมการใช้คำถ้าของครู

1.1 พฤติกรรมการใช้คำถ้าของครูโดยส่วนรวม และเมื่อจำแนกตามเพศและ
ความประสมการณ์ในการสอน

1.1.1 พฤติกรรมการใช้คำถ้าของครูโดยส่วนรวม พบว่า ในจำนวน
คำถ้าที่ครูใช้ทั้งหมด คำถ้าที่ทรงใช้มากที่สุดไก่แก่ คำถ้ามีความรู้คือใช้ร้อยละ 47.10
รองลงมาไก่แก่ คำถ้ามีเนื้อกวน คำถ้ามีน้ำใจ คำถ้ามีหัวใจ คำถ้ามีการนำไปใช้ คำถ้า
ทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา คำถ้ามีการวิเคราะห์ และคำถ้ามีการประเมินค่าคือ
ใช้ร้อยละ 18.06 17.30 8.87 5.57 2.70 และ 0.24 ตามลำดับ ส่วนคำถ้าที่ครู
ใช้น้อยที่สุดคือ ใช้ร้อยละ 0.16 ไก่แก่คำถ้ามีการสังเคราะห์

1.1.2 พฤติกรรมการใช้คำถ้าของครูเมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า
ในจำนวนคำถ้าที่ครูชายใช้ทั้งหมด คำถ้าที่ครูชายใช้มากที่สุด ไก่แก่ คำถ้ามีความรู้
คือใช้ร้อยละ 49.23 รองลงมาไก่แก่ คำถ้ามีน้ำใจ คำถ้ามีเนื้อกวน คำถ้า
มีหัวใจ คำถ้าทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา และคำถ้ามีการวิเคราะห์คือใช้
ร้อยละ 19.33 15.44 8.42 5.67 และ 2.05 ตามลำดับ คำถ้าที่ครูชายใช้น้อยที่สุด
คือใช้ร้อยละ 0.18 ไก่แก่ คำถ้ามีการสังเคราะห์ และคำถ้ามีการประเมินค่า ส่วน
ครูหญิงในจำนวนคำถ้าที่ครูหญิงใช้ทั้งหมดคำถ้าที่ครูหญิงใช้มากที่สุด ไก่แก่คำถ้ามีความรู้
คือใช้ร้อยละ 44.34 รองลงมาไก่แก่ คำถ้ามีน้ำใจ คำถ้ามีหัวใจ คำถ้า
มีหัวใจ คำถ้าทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา คำถ้ามีการวิเคราะห์ และคำถ้า
มีการประเมินค่าคือใช้ร้อยละ 21.46 14.67 9.44 6.09 3.56 และ 0.31 ตามลำดับ
คำถ้าที่ครูหญิงใช้น้อยที่สุดคือใช้ร้อยละ 0.13 ไก่แก่คำถ้ามีการสังเคราะห์

1.1.3 พฤติกรรมการใช้คำถ้าของครู เมื่อจำแนกตามประสมการณ์
ในการสอนพบว่า ในจำนวนคำถ้าที่ครูที่มีประสมการณ์ในการสอน 1-2 ปี ใช้ทั้งหมด
คำถ้าที่ครูที่มีประสมการณ์ในการสอน 1-2 ปี ใช้มากที่สุด ไก่แก่คำถ้ามีความรู้คือใช้
ร้อยละ 45.95 รองลงมาไก่แก่คำถ้ามีน้ำใจ คำถ้ามีหัวใจ คำถ้ามีการประเมินค่า
ทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา และคำถ้ามีการวิเคราะห์คือใช้ร้อยละ 17.75
17.19 9.86 6.40 และ 2.47 ตามลำดับ คำถ้าที่ครูที่มีประสมการณ์ในการสอน 1-2 ปี

ใช้ข้อที่สุกคือใช้ร้อยละ 0.19 ให้แก่ค่าตามชั้นการสังเคราะห์และค่าตามชั้นการประเมินค่า ส่วนครูที่มีประสบการณ์ในการสอนทั้งแท้ 3 ปีขึ้นไป ในจำนวนค่าตามที่ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนทั้งแท้ 3 ปีขึ้นไปใช้ห้องเรียน ค่าตามที่ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนทั้งแท้ 3 ปีขึ้นไปใช้มากที่สุด ให้แก่ค่าตามชั้นความรู้คือใช้ร้อยละ 48.41 รองลงมาให้แก่ค่าตามเน้นความค่าตามชั้นความเข้าใจ ค่าตามชั้นการนำ入ไปใช้ ค่าตามที่ไม่ได้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ค่าตามชั้นการวิเคราะห์และค่าตามชั้นการประเมินค่า คือใช้ร้อยละ 19.05 16.79 7.73 4.63 2.98 และ 0.29 ตามลำดับ ส่วนค่าตามที่ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนทั้งแท้ 3 ปีขึ้นไปใช้ข้อที่สุกคือใช้ร้อยละ 0.12 ให้แก่ค่าตามชั้นการสังเคราะห์

1.2 ปริมาณการใช้ค่าตามของครู 1 คนต่อเวลา 1 ชม (50 นาที) โดยส่วนรวม และเมื่อจำแนกตามเพศและค่าประสบการณ์ในการสอน

1.2.1 ปริมาณการใช้ค่าตามของครู 1 คนต่อเวลา 1 ชม โดยส่วนรวม พนักงานในเวลา 1 ชม โดยเฉลี่ยแล้วครูใช้ค่าตามทุกประเภท 168.04 ค่าตาม ค่าตามที่ครูใช้มากที่สุดให้แก่ ค่าตามชั้นความรู้คือใช้ 79.14 ค่าตาม รองลงมาให้แก่ค่าตามเน้นความค่าตามชั้นความเข้าใจ ค่าตามชั้นการนำ入ไปใช้ ค่าตามที่ไม่ได้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ค่าตามชั้นการวิเคราะห์และค่าตามชั้นการประเมินค่าคือใช้ 30.35 29.07 14.90 9.36 4.55 และ 0.40 ค่าตามตามลำดับ ส่วนค่าตามที่ครูใช้ข้อที่สุกคือใช้ 0.27 ค่าตามที่คน ให้แก่ ค่าตามชั้นการสังเคราะห์

1.2.2 ปริมาณการใช้ค่าตามของครู 1 คนต่อเวลา 1 ชม เมื่อจำแนกตามเพศ พนักงานในเวลา 1 ชม โดยเฉลี่ยแล้วครูชายใช้ค่าตามทุกประเภท 179.51 ค่าตาม ค่าตามที่ครูชายใช้มากที่สุดให้แก่ค่าตามชั้นความรู้คือใช้ 88.37 ค่าตาม รองลงมาให้แก่ ค่าตามชั้นความเข้าใจ ค่าตามเน้นความค่าตามชั้นการนำ入ไปใช้ ค่าตามที่ไม่ได้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาและค่าตามชั้นการวิเคราะห์ที่คือใช้ 34.70 27.72 15.12 9.26 และ 3.67 ค่าตามตามลำดับ ค่าตามที่ครูชายใช้ข้อที่สุกคือใช้ 0.32 ค่าตามที่คน ให้แก่ ค่าตามชั้นการสังเคราะห์และค่าตามชั้นการประเมินค่า ส่วนครูหญิงในเวลา 1 ชม โดยเฉลี่ยแล้วครูหญิงใช้ค่าตามทุกประเภท 155.16 ค่าตาม ค่าตามที่ครูหญิงใช้มากที่สุด ให้แก่ ค่าตามชั้นความรู้คือใช้ 68.81 ค่าตาม รองลงมาให้แก่ ค่าตามเน้นความค่าตามชั้นความเข้าใจ ค่าตามชั้นการนำ入ไปใช้ ค่าตามที่ไม่ได้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ค่าตามชั้นการวิเคราะห์และ

ค่าถดถนการประเมินค่า คือใช้ $33.29 \cdot 22.76 \cdot 14.65 \cdot 9.44 \cdot 5.53$ และ 0.48 ค่าถดถน
ตามลำดับ ค่าถดถนที่ครูหนุ่งใช้น้อยที่สุดคือใช้ 0.20 ค่าถดถนที่มากที่สุดคือ
ค่าถดถนการสังเคราะห์

1.2.3 ปริมาณการใช้ค่าถดถนของครู 1 คนต่อเวลา 1 ชม. เมื่อจำแนก
ตามประสบการณ์ในการสอน พนวฯ ในเวลา 1 ชม. โดยเฉลี่ยแล้วครูที่มีประสบการณ์ในการ
สอน 1-2 ปี ใช้ค่าถดถนทุกประเภท 172.72 ค่าถดถน ค่าถดถนที่ครูที่มีประสบการณ์ในการสอน
1-2 ปี ใช้น้อยที่สุดคือแก้ ค่าถดถนชั้นความรู้คือใช้ 79.37 ค่าถดถน รองลงมาคือแก้ค่าถดถน
ชั้นความเข้าใจ ค่าถดถนเน้นความ ค่าถดถนชั้นการนำไปใช้ ค่าถดถนทั่วไปที่ไม่เกี่ยวข้องเนื้อหา
วิชาและค่าถดถนชั้นการวิเคราะห์คือใช้ $30.65 \cdot 29.70 \cdot 17.03 \cdot 11.05$ และ 4.26 ค่าถดถน
ตามลำดับ ค่าถดถนที่ครูที่มีประสบการณ์ในการสอน 1-2 ปี ใช้น้อยที่สุด คือใช้ 0.33 ค่าถดถน
ที่ออก ได้แก่ค่าถดถนชั้นการสังเคราะห์และค่าถดถนชั้นการประเมินค่า ส่วนครูที่มีประสบการณ์
ในการสอนตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป ในเวลา 1 ชม. โดยเฉลี่ยแล้ว ใช้ค่าถดถนทุกประเภท 162.99
ค่าถดถน ค่าถดถนที่ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป ใช้น้อยที่สุด ได้แก่ค่าถดถน
ชั้นความรู้คือใช้ 78.91 ค่าถดถน รองลงมาคือแก้ ค่าถดถนเน้นความ ค่าถดถนชั้นความเข้าใจ
ค่าถดถนชั้นการนำไปใช้ ค่าถดถนทั่วไปที่ไม่เกี่ยวข้องเนื้อหาวิชา ค่าถดถนชั้นการวิเคราะห์และ
ค่าถดถนชั้นการประเมินค่า คือใช้ $31.04 \cdot 27.37 \cdot 12.60 \cdot 7.54 \cdot 4.86$ และ 0.47 ค่าถดถน
ที่ออก ตามลำดับ ค่าถดถนที่ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไปใช้น้อยที่สุดคือใช้
 0.20 ค่าถดถนที่ออก ได้แก่ค่าถดถนชั้นการสังเคราะห์

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้ค่าถดถนของครูจำแนกตามเพศ พนวฯ ครูชายและ
ครูหญิงใช้ค่าถดถนทุกประเภทในแทบทุกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อจำแนกตาม
ประสบการณ์ในการสอน พนวฯ ครูที่มีประสบการณ์ในการสอน 1-2 ปี และครูที่มีประสบการณ์
ในการสอนตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไปใช้ค่าถดถนทุกประเภทในแทบทุกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. พฤติกรรมการใช้ค่าถดถนของครูที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแทบทุกคน
นั้น เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 9 โรงเรียนที่วิ
การวิเคราะห์ความแปรปรวน พนวฯ แทบทุกคนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบ
ความแตกต่างระหว่างค่าของคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 9 โรงเรียน
คุณวิธีของทฤษฎีเดอ พนวฯ สามารถจำแนกนักเรียนให้เป็น 5 กลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มนี้จะมีคะแนนเฉลี่ย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันและภายในกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นักเรียนกลุ่มที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุดคือ 13.64 คะแนน รองลงมา ได้แก่นักเรียนกลุ่มที่ 2 กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 4 คือ 12.59 11.40 และ 9.99 คะแนนตามลำดับ ส่วนนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำที่สุด ได้แก่ นักเรียนกลุ่มที่ 5 คือ 9.15 คะแนน และเมื่อวิเคราะห์โดยละเอียดของพฤติกรรมการใช้คำダメชองครูที่สอน นักเรียนทั้ง 5 กลุ่มนี้แล้ว พบว่า

3.1 ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 1 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่สุด ค่าdamที่ครูใช้มากที่สุด ได้แก่ ค่าdamขั้นความรู้คือใช้ร้อยละ 33.45 ของจำนวนค่าdamทั้งหมด รองลงมาได้แก่ ค่าdamขั้นความเข้าใจ ค่าdamเน้นความค่าdamทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ค่าdamขั้นการนำ้าไปใช้ และค่าdamขั้นการวิเคราะห์ที่คือใช้ร้อยละ 26.73 14.91 11.27 10.73 และ 2.91 ของจำนวนค่าdamทั้งหมดตามลำดับ ส่วนค่าdamขั้นการสังเคราะห์และค่าdamขั้นการประเมินค่านั้นไม่มีการใช้เลยในการสอนของกลุ่มนี้

3.2 ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 2 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นลำดับที่ 2 ค่าdamที่ครูใช้มากที่สุด ได้แก่ ค่าdamขั้นความรู้คือใช้ร้อยละ 43.90 ของจำนวนค่าdamทั้งหมด รองลงมาได้แก่ ค่าdamเน้นความค่าdamทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ค่าdamขั้นการนำ้าไปใช้ ค่าdamทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ค่าdamขั้นการวิเคราะห์และค่าdamขั้นการประเมินค่า คือใช้ร้อยละ 22.29 16.84 9.91 3.44 3.12 และ 0.26 ของจำนวนค่าdamทั้งหมดตามลำดับ ส่วนค่าdamซึ่งครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 2 ใช้น้อยที่สุดคือใช้ร้อยละ 0.24 ของจำนวนค่าdamทั้งหมด ได้แก่ ค่าdamขั้นการสังเคราะห์

3.3 ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 3 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นลำดับที่ 3 ค่าdamที่ครูใช้มากที่สุด ได้แก่ ค่าdamขั้นความรู้คือใช้ร้อยละ 53.85 ของจำนวนค่าdamทั้งหมด รองลงมาได้แก่ ค่าdamขั้นความเข้าใจ ค่าdamเน้นความค่าdamทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา และค่าdamขั้นการวิเคราะห์ที่คือใช้ร้อยละ 18.07 13.46 8.49 3.06 และ 2.09 ของจำนวนค่าdamทั้งหมดตามลำดับ ส่วนค่าdamซึ่งครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 3 ใช้น้อยที่สุดคือใช้ร้อยละ 0.22 ของจำนวนค่าdamทั้งหมด ได้แก่ ค่าdamขั้นการสังเคราะห์และค่าdamขั้นการประเมินค่าซึ่งครูใช้เท่ากัน

3.4 ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 4 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นลำดับที่ 4 ค่าถดถ้วนที่ครูใช้มากที่สุด ได้แก่ค่าถดถ้วนชั้นความรู้คือใช้ร้อยละ 55.23 ของจำนวนค่าถดถ้วนทั้งหมด รองลงมาได้แก่ค่าถดถ้วนชั้นความเข้าใจ ค่าถดถ้วนเน้นความค่าถดถ้วนที่นำไปใช้ในเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ค่าถดถ้วนชั้นการนำไปใช้ ค่าถดถ้วนชั้นการวิเคราะห์ และค่าถดถ้วนชั้นการประเมินค่าคือใช้ร้อยละ 14.80 11.23 10.63 5.89 1.89 และ 0.33 ของจำนวนค่าถดถ้วนทั้งหมดตามลำดับ ส่วนค่าถดถ้วนชั้นการสังเคราะห์นั้นไม่มีการใช้เลยในการเรียนการสอนของกลุ่มนี้

3.5 ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 5 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นลำดับที่ 5 ค่าถดถ้วนที่ครูใช้มากที่สุด ได้แก่ค่าถดถ้วนชั้นความรู้คือใช้ร้อยละ 43.04 ของจำนวนค่าถดถ้วนทั้งหมด รองลงมาได้แก่ ค่าถดถ้วนเน้นความค่าถดถ้วนชั้นความเข้าใจ ค่าถดถ้วนชั้นการนำไปใช้ ค่าถดถ้วนที่นำไปใช้ในเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาและค่าถดถ้วนชั้นการวิเคราะห์คือใช้ร้อยละ 19.54 19.13 8.73 6.24 และ 3.32 ของจำนวนค่าถดถ้วนทั้งหมดตามลำดับ ส่วนค่าถดถ้วนชั้นการสังเคราะห์และค่าถดถ้วนชั้นการประเมินค่านั้นไม่มีการใช้เลยในการเรียนการสอนของกลุ่มนี้

3.6 ค่าถดถ้วนชั้นความรู้ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 4 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นลำดับที่ 4 ใช้ค่าถดถ้วนชั้นความรู้มากกว่าครูกลุ่มอื่นคือใช้ร้อยละ 55.23 ของจำนวนค่าถดถ้วนทั้งหมด รองลงมาได้แก่ ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 3 ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 2 และครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 5 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นลำดับที่ 3 ลำดับที่ 2 และลำดับที่ 5 ตามลำดับ ครูใช้ค่าถดถ้วนประมาณร้อยละ 53.85 43.90 และ 43.04 ของจำนวนค่าถดถ้วนทั้งหมดตามลำดับ ส่วนครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 1 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลำดับสูงสุดใช้ค่าถดถ้วนประมาณร้อยละ 33.45 ของจำนวนค่าถดถ้วนทั้งหมด

3.7 ค่าถดถ้วนชั้นความเข้าใจ ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 1 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลำดับสูงสุด ใช้ค่าถดถ้วนชั้นความเข้าใจมากกว่าครูกลุ่มอื่น คือใช้ร้อยละ 26.73 ของจำนวนค่าถดถ้วนทั้งหมด รองลงมาได้แก่ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 5 ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 3 และครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 2 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นลำดับที่ 5 ลำดับที่ 3 และลำดับที่ 2 ตามลำดับ ครูใช้ค่าถดถ้วนประมาณร้อยละ 19.13 18.07 และ 16.84 ของจำนวนค่าถดถ้วนทั้งหมดตามลำดับ ส่วนครูที่สอนนักเรียน

กolumnที่ 4 ชีงนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าคันที่ 4 ใช้ค่าตาม平均เกณฑ์น้อยที่สุดคือใช้ร้อยละ 14.80 ของจำนวนค่าตามทั้งหมด

3.8 ค่าตามขั้นการนำไปใช้ ครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 1 ชีงนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนล่าคันสูงสุดใช้ค่าตามขั้นการนำไปใช้มากกว่าครูกolumnอื่น คือใช้ร้อยละ 10.73 ของจำนวนค่าตามทั้งหมด รองลงมาได้แก่ ครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 2 ครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 5 และครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 3 ชีงนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าคันที่ 2 ล่าคันที่ 5 และล่าคันที่ 3 ตามล่าคัน ครูใช้ค่าตาม平均เกณฑ์ร้อยละ 9.91 8.73 และ 8.49 ของจำนวนค่าตามทั้งหมดตามล่าคัน ส่วนครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 4 ชีงนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าคันที่ 4 ใช้ค่าตาม平均เกณฑ์น้อยที่สุดคือใช้ร้อยละ 5.89 ของจำนวนค่าตามทั้งหมด

3.9 ค่าตามขั้นการวิเคราะห์ ครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 5 ชีงนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าคันที่ 5 ใช้ค่าตามขั้นการวิเคราะห์มากกว่าครูกolumnอื่น คือใช้ร้อยละ 3.32 ของจำนวนค่าตามทั้งหมด รองลงมาได้แก่ ครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 2 ครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 1 และครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 3 ชีงนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าคันที่ 2 ล่าคันที่ 1 และล่าคันที่ 3 ตามล่าคัน ครูใช้ค่าตาม平均เกณฑ์ร้อยละ 3.12 2.91 และ 2.09 ของจำนวนค่าตามทั้งหมดตามล่าคัน ส่วนครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 4 ชีงนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าคันที่ 4 ใช้ค่าตาม平均เกณฑ์น้อยที่สุด คือใช้ร้อยละ 1.89 ของจำนวนค่าตามทั้งหมด

3.10 ค่าตามขั้นการสังเคราะห์ ครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 2 ชีงนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าคันที่ 2 ใช้ค่าตามขั้นการสังเคราะห์มากกว่ากolumnอื่น คือใช้ร้อยละ 0.24 ของจำนวนค่าตามทั้งหมด รองลงมาได้แก่ ครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 3 ชีงนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าคันที่ 3 ใช้ค่าตาม平均เกณฑ์ร้อยละ 0.22 ของจำนวนค่าตามทั้งหมด ส่วนครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 1 ครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 4 และครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 5 ชีงนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าคันที่ 1 ล่าคันที่ 4 และล่าคันที่ 5 นั้นไม่มีการใช้ค่าตาม平均เกณฑ์เลยในการสอนของครูทั้ง 3 กolumnนี้

3.11 ค่าตามขั้นการประเมินค่า ครูที่สอนนักเรียนกolumnที่ 4 ชีงนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าคันที่ 4 ใช้ค่าตามขั้นประเมินค่ามากกว่ากolumnอื่น

คือใช้ร้อยละ 0.33 ของจำนวนคำถ้ามหั้งหมก รองลงมา ได้แก่ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 2 และครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 3 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าดับที่ 2 และล่าดับที่ 3 ตามลำดับ ครูใช้คำถ้ามหั้ง平均ร้อยละ 0.26 และ 0.22 ของจำนวนคำถ้ามหั้งหมกตามล่าดับ ส่วนครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 1 และครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 5 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าดับที่ 1 และล่าดับที่ 5 นั้นไม่มีการใช้คำถ้ามหั้ง平均ร้อยละในการสอนของครูทั้ง 2 กลุ่มนี้

3.12 คำถ้ามหั้นความ ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 2 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าดับที่ 2 ใช้คำถ้ามหั้นความมากกว่าครูกลุ่มอื่น คือใช้ร้อยละ 22.29 ของจำนวนคำถ้ามหั้งหมก รองลงมา ได้แก่ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 5 ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 1 และครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 3 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าดับที่ 5 ล่าดับที่ 1 และล่าดับที่ 3 ตามลำดับ ครูใช้คำถ้ามหั้นความ平均ร้อยละ 19.54 14.91 และ 13.46 ของจำนวนคำถ้ามหั้งหมกตามล่าดับ ส่วนครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 4 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าดับที่ 4 ใช้คำถ้ามหั้นความ平均ร้อยละ 11.23 ของจำนวนคำถ้ามหั้งหมก

3.13 คำถ้ามหั้นไบที่ไม่เกี่ยวข้องเนื้อหาวิชา ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 1 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนล่าดับสูงสุด ใช้คำถ้ามหั้นไบที่ไม่เกี่ยวข้องเนื้อหาวิชามากกว่าครูกลุ่มอื่น คือใช้ร้อยละ 11.27 ของจำนวนคำถ้ามหั้งหมก รองลงมา ได้แก่ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 4 ครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 5 และครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 3 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าดับที่ 4 ล่าดับที่ 5 และล่าดับที่ 3 ตามลำดับ ครูใช้คำถ้ามหั้นความ平均ร้อยละ 10.63 6.24 และ 3.60 ของจำนวนคำถ้ามหั้งหมกตามล่าดับ ส่วนครูที่สอนนักเรียนกลุ่มที่ 2 ซึ่งนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นล่าดับที่ 2 ใช้คำถ้ามหั้นความ平均ร้อยละ 3.44 ของจำนวนคำถ้ามหั้งหมก

อภิปรายผลการวิจัย

1. พฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครู

1.1 จากผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูโดยส่วนรวม หรือเมื่อจัดแผนกตามเพศหรือเมื่อจัดแผนกตามประสบการณ์ในการสอนครูใช้ค่าถดถ้วนขั้นความรู้ ซึ่งจัดอยู่ในประเภทหัวถ่วงระดับที่มากที่สุด คือใช้ระหว่างร้อยละ 44.34-49.23 หรือประมาณ 1 ใน 2 ของจำนวนค่าถดถ้วนที่ครูใช้หั้งหมก รองลงมาได้แก่ ค่าถดถ้วนเน้นความครูใช้ระหว่างร้อยละ 15.44-21.46 ถ้าพิจารณารวมกันกับค่าถดถ้วนขั้นความรู้ ซึ่งเป็นค่าถดถ้วนประเภทเดียวกันแล้ว ครูใช้ค่าถดถ้วนหั้งสองประเภทนี้ประมาณ 3 ใน 5 ของจำนวนค่าถดถ้วนที่ครูใช้หั้งหมก และค่าถดถ้วนขั้นความเข้าใจที่สำคัญเป็นค่าถดถ้วนระดับสูง ครูใช้ระหว่างร้อยละ 14.67-19.33 ค่าถดถ้วนระดับสูงประเภทอื่น ๆ ได้แก่ ค่าถดถ้วนขั้นการนำไปใช้ ค่าถดถ้วนการวิเคราะห์ ค่าถดถ้วนขั้นการสังเคราะห์และค่าถดถ้วนการประเมินค่า ครูใช้น้อยมีเพียงระหว่างร้อยละ 0.12-9.86 จำนวนค่าถดถ้วนทั้งหมดที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาซึ่งเป็นค่าถดถ้วนที่ใช้เพื่อให้กิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปในทิศทางที่ต้องการครูใช้ระหว่างร้อยละ 4.63-6.09 ของจำนวนค่าถดถ้วนหั้งหมก

จะเห็นได้ว่าครูใช้ค่าถดถ้วนประเภทความรู้หรือค่าถดถ้วนระดับที่มาก ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของสตีเวนส์และอดัมส์ (Stevens and Adams, citing by Frust and Hall 1971 : 183 - 189) นี ษิช และ ไอ เมอช (Smith and Meux 1962 : 96-110) ทิชาร์ด ทิชเชอร์ (Tisher 1971 : 1-8) นี ชักกินส์ และกันบลิว ชัดเยรน์ (Hudgins and Ahlbrand 1967 : 45-52) ที เมดลีย์และคันบะ (Medley et. al. 1966 : 7-12) อีสัน ไอแซกเจนเนอร์ (Ozgener 1971 : 1756-A) บุงโจ (Jo 1977 : 2522-A) ไอ เกวิส และ ที ทินสเลย์ (Davis and Tinsley, citing by Frust and Hall 1971 : 184) และแกรี่ บาร์นส์ (Barnes 1977 : 144-A) ที่พบว่า ครูใช้ค่าถดถ้วนความรู้ความจำ หรือค่าถดถ้วนระดับที่มาก นอกจากนี้บังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เช แกลลาการ์ (Gallagher 1965 : 28-36) ซึ่งพบว่าครูใช้ค่าถดถ้วนประเภทความรู้ความจำร้อยละ 60 ผลการวิจัยของเอฟเนอร์ ฟิลเมอร์ (Fillmer 1974 : 7087-A) ซึ่งพบว่า 2 ใน 3 ของค่าถดถ้วนที่ครูใช้เป็นค่าถดถ้วนระดับที่ 2 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของพรทิพย์ ไซบิส ซึ่งพบว่าครูใช้ค่าถดถ้วนขั้นความจำร้อยละ 55.73

ในส่วนที่เป็นค่าถดถ้วนระดับสูง ผลการวิจัยในกรังส์สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พฤทธิพย์ ไวยโภ (2521 : 46) ที่พบว่า ครุวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถดถ้วนความเข้าใจร้อยละ 31.34 ค่าถดถ้วนการนำไปใช้ร้อยละ 4.60 ค่าถดถ้วนการวิเคราะห์ร้อยละ 8.69 ค่าถดถ้วนการซึ่งเคราะห์ร้อยละ 0.76 และค่าถดถ้วนการประเมินค่าร้อยละ 0.86 สอดคล้องกับผลการวิจัย เจ แกลลากอร์ (Gallagher 1965 : 28-36) ซึ่งพบว่าครุวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถดถ้วนประเมินค่าร้อยละ 6 และค่าถดถ้วนประเมินค่าทางร้อยละ 4 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บี ลันเดรน (Lundgren 1972 : 56-60) และ บี เพาเวอร์ (Power 1971 : 151-158) ที่พบว่าครุวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถดถ้วนประเมินค่าทางวิเคราะห์และค่าถดถ้วนประเมินค่าหน่วยกวาร้อยละ 10 สอดคล้องกับผลการวิจัยของสมนึก กัฟทิยานี (2519 : 40-60) ซึ่งพบว่าครุวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถดถ้วนประเมินค่าทางสูงกว่าความรู้ความจำร้อยละ 19.78 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของคณะอนุกรรมการและศักดิ์หัวหลักสูตรผลิตครุวิทยาศาสตร์ระดับปริญญาโท (2525 : ก-ช) ที่พบว่าครุวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถดถ้วนที่ช่วยให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์สูงเที่ยงร้อยละ 0.91

ส่วนค่าถดถ้วนความแน่นความและค่าถดถ้วนทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ผลการวิจัยครังนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของพาทริเซีย บล็อสเซอร์ (Blosser 1975 : 52-84) ที่พบว่าครุวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถดถ้วนที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาร้อยละ 23-30 และค่าถดถ้วนความร้อยละ 5-9 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของคณะอนุกรรมการการวิจัยและศักดิ์หัวหลักสูตรผลิตครุวิทยาศาสตร์ระดับปริญญาโท (2525 : ก-ช) ที่พบว่าครุวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถดถ้วนเกี่ยวกับการทำงานของนักเรียนร้อยละ 13.13

จากการวิจัยในครั้งนี้จะเห็นว่าไม่ว่าจะที่จาระพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครุวิทยาศาสตร์โดยส่วนรวมหรือเมื่อจัดแบ่งตามเพศหรือเมื่อจัดแบ่งตามประสาทการณ์ในการสอน ครุวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถดถ้วนมากกว่าค่าถดถ้วนประมาณร้อยละ ๗ อาจจะเกิดขึ้นเนื่องมาจากการสานเชิงท่อไปบ้าง

- 1) เนื้อหาของบทเรียนทำให้ครุวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถดถ้วนระดับต่ำมาก คือ มีเนื้อหาอยู่เนื่องจากเป็นบทเรียนบทแรกที่มุ่งจะส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกหัดกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และมีเจตคติที่ต้องการทดสอบซึ่งเป็นกระบวนการวางแผนการเรียนรู้ เกี่ยวกับวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งพบว่าครุวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถดถ้วนที่จริงของข้อมูล

ที่ได้จากการทดลองอยู่ทุกเวลา ค่าถดถ卜ที่นักเรียนสามารถตอบได้โดยอาศัยความรู้ ความจำ ถังนั้น ค่าถดถ卜ที่ครูใช้ส่วนใหญ่จึงเป็นค่าถดถ卜ทั่วไป

2) ตัวครูเองบังไม่เข้าใจในเหตุการณ์ของค่าถดถ卜 และบังไม่เห็น ความสำคัญของค่าถดถ卜ว่าเป็นเทคนิคหนึ่งที่สามารถพัฒนาขึ้นเพื่อส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ และยกระดับความคิดของนักเรียนให้ถูกต้อง เด็กสามารถวิจัยของเรียน จงอธิบาย (2525 : 55) จึงพบว่าครูวิทยาศาสตร์มีความต้องการให้นักเรียนเรื่องเทคนิคการใช้ค่าถดถ卜มากเป็นอันดับสองรองจากค่าน้ำวิธีการสอนใหม่ ๆ มาใช้ และผลการวิจัยของใส่ไว้ในห้องเรียน (2527 : 79) จึงพบว่าในเรื่องเทคนิคการสอนครูเนี่ยต้องการให้นักเรียนเรื่องการใช้ค่าถดถบมากเป็นอันดับหนึ่ง นอกจากนี้ครู ทศประดิษฐ์ (2521 : 38) ทำการวิจัยพบว่าครูประจำการที่ผ่านการอบรมตามหลักสูตรของ สสวท. มีคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ค่าถดถ卜ที่ใช้มัธยุปัชชันที่ค่า (ค่าถดถ卜ที่ใช้มัธยุปัชชันสูง) สูงและความสามารถในการใช้ค่าถดถ卜ที่ใช้มัธยุปัชชันสูง (ค่าถดถ卜ที่ต้องสมนติฐาน การออกแบบการทดลองและควบคุมตัวแปรและการนำความรู้ไปใช้) ท่า เพราะอาจจะไม่ได้จัดทำแผนการสอนในรายละเอียดถึงขั้นที่ว่าขั้นตอนใดจะต้องใช้ค่าถดถ卜ใด เพียงแค่ยกแนวทางของค่าถดถบที่มีไว้ในบทเรียนซึ่งเรื่องหนึ่ง ๆ จะมีค่าถดถบห้ายบทเรียนประมาณ 1-5 ค่าถดถบเท่านั้น

3) พฤติกรรมการใช้ค่าถดถบของครูมิได้แสดงออกโดยโภคธรรมความสามารถของครูเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการตอบสนองของนักเรียนอีกด้วย กล่าวก็อ แม้ว่าครูสามารถใช้ค่าถดถบระดับสูงแต่เมื่อนักเรียนไม่สามารถตอบค่าถดถบได้ ครูต้องหวนกลับมาใช้ค่าถดถบในระดับที่ลอกลงมา ประกอบกับแนวทางการสอนแบบใหม่ครูจะเป็นต้องหันความรู้ เกินและถามนักเรียนถึงข้อมูลจากการทดลองที่ได้เพื่อเชื่อมโยงกันให้เกิดความคิด รวมยอดรับฟังฐานใหม่ ถังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ จึงพบว่า ครูใช้ค่าถดถบระดับทั่วไปซึ่งมาก

1.2 จากผลการวิจัยพบว่า ปริมาณการใช้ค่าถดถบของครู 1 คนต่อเวลา 1 คราว โดยส่วนรวม และเมื่อจำแนกตามเพศและตามประสบการณ์ในการสอน ในเวลา 1 คราวโดยเฉลี่ย แล้วครูใช้ค่าถดถบหั้งหมก 155.16-179.51 ค่าถดถบใช้ค่าถดถบขั้นความรู้มากที่สุดคือใช้ 68.81-88.37 ค่าถดถบรองลงมา ให้แก่ค่าถดถบขั้นความเข้าใจและค่าถดถบเน้นความ ปริมาณ การใช้ค่าถดถบมากที่สุดคือใน 1 คราว โดยเฉลี่ยแล้วครูใช้ค่าถดถบระดับ 22.76-34.70 ค่าถดถบและครูใช้ค่าถดถบขั้นการนำไปใช้ 12.60-17.03 ค่าถดถบ ค่าถดถบระดับสูงประมาณ 10%

ครูใช้ระหว่าง 0.20-5.53 ค่าถดถ้วนที่สูงเกินกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ใช้ค่าถดถ้วนประเทณระหว่าง 7.54-11.05 ค่าถดถ้วนที่ต่ำ

จะเห็นได้ว่าปริมาณการใช้ค่าถดถ้วนของครู 1 คนต่อเวลา 1 ค่าย โดย ส่วนรวมหรือเมื่อจัดแยกตามเพศ หรือเมื่อจัดแยกตามประสบการชี้ในการสอนนั้นมากกว่าผล การวิจัยของพรพิพพ์ ไชยโภ (2522 : 46) ซึ่งพบว่าโดยเฉลี่ยแล้วใน 1 นาที ครู วิทยาศาสตร์ใช้ค่าถดถ้วนทางค้านความรู้ 1.15 ค่าถดถ้วน และใช้ค่าถดถ้วนทางค้านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ .66 ค่าถดถ้วน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของเอฟเนอร์ ฟิลเมอร์ (Fillmer 1974 : 7087-A) ซึ่งพบว่า เวลาเรียนละ 75 ครูใช้ไปในการอภิปราย ค่าถดถ้วนระดับต่ำทั้งท่านค่าถดถ้วนประเทณความรู้และค่าถดถ้วนประเทณเรื่องความรู้สึก

การที่ผลการวิจัยครั้งนี้แตกต่างจาก ผลการวิจัยของพรพิพพ์ ไชยโภ อาจจะเนื่องมาจากการใช้ค่าถดถ้วนของพรพิพพ์ ไม่มาจากการรวมกันของ การใช้ค่าถดถ้วนของครู ม.ศ.4 ม.ศ.2 และ ม.1 แต่การวิจัยครั้งนี้เป็นผลจากการรวมกัน ของการใช้ค่าถดถ้วนของครูระดับ ม.4 ระดับเดียวเท่านั้น ผลที่ได้ออกมาจึงแตกต่างกัน ประมาณ 1 ใน 3 เพราะเนื้อหาความรู้ในระดับ ม.ป.ด้วย ข้อมูลและภาระทางวิชาของระดับ ม.ที่นี่ ไม่แน่นใน การอภิปรายมากกว่าและอาจจะเนื่องมาจากการใช้เวลาในการสนับสนุนให้เกิดการ เรียนการสอนแตกต่างกันคือ บุรุษไคบันทึกเหตุการเรียนการสอนเฉพาะการอภิปรายก่อน และหังการทดลองไม่รวมถึงเวลาในขณะที่นักเรียนทำการทดลองคุณจึงเป็นไปได้ว่า เวลาในการค้นคว้าอัตราการใช้ค่าถดถ้วนของครูแยกต่างกันจึงทำให้ผลการวิจัยแตกต่าง กันไปคุณ ส่วนผลการวิจัยที่ว่าครูใช้เวลาส่วนใหญ่ไปในการอภิปรายค่าถดถ้วนระดับต่ำนั้น ก็เนื่องมาจากการสาเหตุที่กล่าวถึงในข้อ 1.1 นั้นเอง

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครู

2.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนและประเทณของครู เมื่อจัดแยกตามเพศ พนักงานครูชายและครูหญิงมีพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนแต่ละประเทณไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งนี้ผลการวิจัยในครั้งนี้จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า พฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูชายและครูหญิงไม่แตกต่างกัน

จะเห็นได้ว่าผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของคนึงศักดิ์ คำแคม (2516 : 53-55) ซึ่งพบว่าอาจารย์ชายและอาจารย์หญิงมีพฤติกรรมการสอน

ท้านการสอนและค้านทักษะที่นำไปไม่แทรกค่างกันสอดคล้องกับผลการวิจัยของอรวรรษ
เดิมสังข์ (2524 : 88-111) ซึ่งพบว่า ครูที่สอนวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถดถ้วนประมาณประเทเวช
การเปลี่ยนเที่ยบ การลดปัจจุบัน คำศัพท์และนิยาม การประเมินค่า และค่าถดถ้วนประมาณประเท
อ้างอิงไม่แทรกค่างกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของสมสร วงศ์อุณห์อย (2518 : 48-54)
ซึ่งพบว่าอาจารย์ชายและอาจารย์หญิงมีพฤติกรรมการสอนค้านการบรรยายไม่แทรกค่างกัน
และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมนึก ภพพิยชนี (2519 : 42) ซึ่งพบว่าการประเมิน
ผลการสอนวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ครูชายใช้ค่าถดถ้วนประมาณประเทสูงกว่าความรู้
ความจำร้อยละ 25.03 ครูหญิงใช้ค่าถดถ้วนประมาณประเทน้อยร้อยละ 22.83 ส่วนค่าถดถ้วนประมาณประเท
สูงกว่าความรู้ความจำครูชายใช้เพียงร้อยละ 22 และครูหญิงใช้ค่าถดถ้วนประมาณประเทน้อยร้อยละ
23.68

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ จะเห็นได้ว่า พฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของ
ครูชายและครูหญิงไม่แทรกค่างกันอาจจะเนื่องมาจากการเหตุตั้งท่อไปนี้คือ

1) ครูทุกคนเคยเข้ารับการอบรมวิธีการสอนเคมีແນนใหม่ตามแนวทาง
ของสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาแล้ว ทำให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับ
การใช้ค่าถดถ้วนเป็นไปในแนวเดียวกัน และยึดแนวการสอนตามคูมือครูเมื่อนั้น ๆ กัน จึงทำให้
พฤติกรรมการใช้ค่าถดถ้วนของครูกลายคลึงกันและไม่แทรกค่างกันแต่อย่างใด

2) ลักษณะการเรียนการสอนเคมีແນนใหม่มุ่งเสนอความคิดรวบยอด
ขั้นพื้นฐานโดยอาศัยผลที่ได้จากการทดลอง ทำให้แนวทางการอภิปรายหลังการทดลองของ
ครูอยู่ในลักษณะการบทวนความรู้เดิม และนำไปใช้เป็นข้อมูลที่ได้ใหม่หรือนำข้อมูลที่ได้
จากการทดลองมาเชื่อมโยงกันให้เกิดเป็นความรู้ใหม่ วิ่งแทะการทดลองจะนำเสนอด้วย
ความคิดรวบยอดเที่ยงตรงการเดียว ด้านหากครูผู้สอนมิได้วางแผนการใช้ค่าถดถ้วนแต่ละชั้น
อย่างละเอียดแล้ว ลักษณะทั้งกล่าวจะมีบล๊อกให้การใช้ค่าถดถ้วนของครูเป็นไปในทิศทางเดียว
ได้ จึงทำให้พฤติกรรมการสอนของครูไม่แทรกค่างกัน

3) ทักษะในการใช้ค่าถดถ้วนเป็นทักษะที่พัฒนาให้เกิดขึ้นໄคายากพอ ๆ กัน
กวดฯ ส.ศ.คูมือของทั่วโลก (Lamb : 1977 : 30) ถึงแม้ว่าครูและคนเคยผ่านการอบรม
การใช้ค่าถดถ้วนในหลักสูตรการอบรมเคมีແນนใหม่แล้วก็ตาม แต่ก็ใช้เวลาอบรมในเรื่องนี้น้อย
และไม่มีหลักประกันใด ๆ ที่บ่งชี้ว่าครูจะนำไปใช้ในการเรียนการสอนจริง ด้านหากครูวางแผน

การใช้ค่าถดถ碟ขั้นอย่างละเอียดจะท้องมีเวลาในการเตรียมตัวล่วงหน้า ครูสอนนาน ๆ เช้าวาระทาง ๆ ก็มาก็ต้องทำให้มีเวลาอีก ดังนั้นจึงอาจเป็นสาเหตุอย่างหนึ่งที่ทำให้ พฤติกรรมการใช้ค่าถดถ碟ของครูไม่แตกต่างกัน

2.2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ碟ของครู เมื่อจำแนก ตามประสบการณ์ในการสอน พบว่าในแต่ละทางกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ดังนั้นผล การวิจัยในครั้งนี้จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่าพฤติกรรมการใช้ค่าถดถ碟ของครูซึ่งมี ประสบการณ์ในการสอนทางกันไม่แตกต่างกัน

จะเห็นได้ว่าผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของสมศรี วงศ์ชัยน้อย (2518 : 48-54) ที่งพบว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า 10 ปี และอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยกว่า 10 ปี มีพฤติกรรมการบรรยาย ในแต่ละทางกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของสมนึก ภัททิยชน (2519 : 54) ที่งพบว่าครูที่ มีประสบการณ์ในการสอนระหว่าง 1-5 ปี ใช้ค่าถดถ碟平均ความรู้ความจำร้อยละ 23.35 และใช้ค่าถดถ碟สูงกว่าความรู้ความจำร้อยละ 23.47 ครูที่มีประสบการณ์ ในการสอนระหว่าง 6-10 ปี ใช้ค่าถดถ碟平均ความรู้ความจำร้อยละ 23.98 และใช้ ค่าถดถ碟สูงกว่าความรู้ความจำร้อยละ 22.54 ส่วนครูที่มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป ใช้ค่าถดถ碟ท่านความรู้ความจำร้อยละ 21.65 และใช้ค่าถดถ碟สูงกว่าความรู้ ความจำร้อยละ 24.81 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของเด็ก ไตรเซค (Drozeck 1975 : 7633-A) ที่งพบว่าประสบการณ์ในการสอนไม่ได้เป็นองค์ประกอบในการพัฒนา ทักษะ การใช้ค่าถดถ碟ของครูนักจากผลการวิจัยในครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อิริก ดาลเบร์ก (Dahlberg 1970 : 3344-A) ที่งพบว่า ความรู้ในเรื่องการใช้ ค่าถดถ碟ของครูในไกด์สูญกับประสบการณ์ในการสอน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จริยา สุจารีกุล (1978 : 55) ที่งพบว่าจำนวนปีที่ครูสอนไม่ได้เป็นองค์ประกอบที่มี อิทธิพลต่อการใช้ค่าถดถ碟ของครูวิทยาศาสตร์ไทย แต่ผลการวิจัยในครั้งนี้ไม่เป็นไปตามผล การวิจัยของอาร์ บรู๊ซ (Bruce 1971 : 157-164) ที่งพบว่าครูที่มีประสบการณ์ใน การสอนน้อยใช้ค่าถดถ碟ที่ทองใช้ความคิดระดับสูงในการสอนมากกว่าครูที่มีประสบการณ์ใน การสอนมาก

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมการใช้ค่าถดของครูซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนทั่งกันไม่แทบทั่งกัน อาจจะเนื่องมาจากสาเหตุที่กล่าวมาแล้ว ในข้อ 2.1 นั้นเอง

3. พฤติกรรมการใช้ค่าถดของครูที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแทบทั่งกัน ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า เมื่อการใช้ค่าถดขั้นความรู้ของครูแท้จริงกลุ่มลคล่องคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแท้จริงกลุ่มนี้แนวโน้มเพิ่มขึ้นตามลำดับ และเมื่อการใช้ค่าถดขั้นความเข้าใจและค่าถดขั้นการนำไปใช้ของครูแท้จริงกลุ่มลคล่อง คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนี้แนวโน้มลดลงตามลำดับ ยกเว้นกลุ่มที่ 5 ไม่เป็นไปตามความโน้มเอียงคงกล่าวช่างทัน ส่วนการใช้ค่าถดขั้นการวิเคราะห์ค่าถดขั้นการสังเคราะห์ ค่าถดขั้นการประมีนค่า ค่าถดขั้นความและค่าถดทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของครูนั้นไม่มีความโน้มเอียงขึ้นลงตามคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเมื่อพิจารณาพฤติกรรมการใช้ค่าถดทุกประเทของครูแท้จริง พบว่า เมื่อครูใช้ค่าถดขั้นความรู้ประมาณรายละ 30 หรือรวมกับค่าถดเน้นความเชิงจัดเป็นค่าถดระดับที่ประเท เกี่ยวกับปริมาณค่าถดทั้ง 2 ประเท ประมาณรายละ 50 ของจำนวนค่าถดทั้งหมด และครูใช้ค่าถดระดับสูงเช่นไก้แก่ ค่าถดขั้นความเข้าใจ ค่าถดขั้นการนำไปใช้ ค่าถดขั้นการวิเคราะห์ ค่าถดขั้นการสังเคราะห์และค่าถดขั้นการประมีนค่า และค่าถดประเทอื่น ๆ ไก้แก่ ค่าถดทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาประมาณรายละ 70 หรือรายละ 50 ตามสัดส่วนของปริมาณค่าถดระดับที่ข้างต้นนั้นหมายว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และเมื่อครูใช้ค่าถดระดับที่ในรายละที่เพิ่มขึ้นและสัดส่วนค่าถดระดับสูง และค่าถดประเทอื่นลคล่องแล้วพบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนั้นลดลงตามลำดับ

จะเห็นได้ว่า ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัย จอร์จ แลด (Ladd 1970 : 247-A - 248-A) จอร์จ แลด และอันเดอร์สัน เอนเกอร์สัน (Ladd and Anderson 1970 : 395-400) แฟรงค์ ไรอัน (Ryan 1973 : 63-67) ลันด์ เบดเวล (Bedwell 1975 : 5980-A-5981-A) ชาลส์ เรย์ (Ray 1979 : 3220-A) เทบิน โทบิน (Tobin 1980 : 1520-A) เจนส์ วิลเลียม (William 1981 : 1605-A) และเรขา ทองคุ้ม (2524 : 48) ซึ่งพบว่า นักเรียนที่ครูสอนโดยใช้ค่าถดระดับสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ครูสอนโดยใช้ค่าถดระดับท่า

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เวอร์เนอร์ ชาเวก (Savage 1972 : 2245-A) และแอล บักกี (Buggsy 1972 : 2543-A) ซึ่งพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนจากครูชี้ใช้คำถ่านระดับสูงร้อยละ 70 และคำถ่านระดับท่อร้อยละ 30 มีผลลัพธ์ทางการเรียนสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนจากครูชี้ใช้คำถ่านระดับสูงร้อยละ 30 และคำถ่านระดับท่อร้อยละ 70 และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เวอร์จิเนีย โรเจอร์ และโอดี้ เกวิก (Roger and David 1970 : 189) แกรแอม นูฮาลล์ และคัทฟอร์ด ไรท์ (Nuthall and Wright 1970 : 477-491) ในผล เนลสัน (Nelson 1970 : 2262-A) อเล็ก-ชานเกรียง มาติกีน (Martikean 1973 : 248) อันน์ จันทร์กี (2523 : 228-230) และจินทนา พุทธินันท์ (2523 : ๙-๑) ซึ่งพบว่าไม่ว่าครู ใช้คำถ่านระดับสูงหรือทำในการสอนนักเรียนก็ตาม ก็ไม่ทำให้ผลลัพธ์ทางการเรียนของ นักเรียนแตกต่างกัน

จากการวิจัยครั้งนี้จะเห็นได้ว่าการที่ครูใช้คำถ่านระดับสูงเป็นสัดส่วน ที่สูงกว่าคำถ่านระดับท่านั้น ผลลัพธ์ทางการเรียนของนักเรียนนั้นสูงกว่า ซึ่งอาจจะเกิด ขึ้นเนื่องจากสาเหตุทั้งสองประการ

1) การที่ครูใช้คำถ่านระดับสูงเป็นสัดส่วนที่สูงกว่าคำถ่านระดับท่านั้น ที่ให้นักเรียนมีโอกาสได้มีการใช้ความคิดระดับมีมาตรฐานสูงมากขึ้นเข้าใจและมองเห็น แนวทางในการรวมรวมความรู้ความจำเพื่อเชื่อมโยงและประเมินเข้าด้วยกันเป็นแนว ความรู้ใหม่คุยกับคนเอง ให้กลอกรูปแบบที่จะมองเห็นโครงสร้างความลึกพื้นฐานและสามารถ นำความรู้นั้น ๆ ไปใช้คุยกับคนเองได้ ซึ่งแตกต่างจากนักเรียนที่เรียนรู้จากครูที่ใช้คำถ่าน ระดับท่าทำให้มีโอกาสเรียนรู้คุยกับคนเองน้อย นั่งแม้จะจำความรู้ทาง ๆ ไป แต่ไม่อาจที่ จะคิดพิจารณาและใช้ให้เข้ากับสถานการณ์ทาง ๆ ได้ ดังนั้นการที่ครูใช้คำถ่านระดับสูงใน สัดส่วนที่สูงกว่าการใช้คำถ่านระดับท่าจึงมีส่วนใหญ่ในกระบวนการส่งเสริมผลการเรียนรู้ของ นักเรียน

2) การที่ครูใช้คำถ่านระดับสูงเป็นสัดส่วนที่สูงกว่าคำถ่านระดับท่านั้น จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักคิด สามารถค้นคว้าหาความรู้คุยกับคนเองและมีความสนใจ สนุกสนานในการเรียนเป็นการเสริมสร้างบรรยายภาพแห่งการเรียนรู้และมีทักษะที่ต้อง ใช้ชีวันนั้น ๆ ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น ผลลัพธ์ทางการเรียนของ

นักเรียนที่เรียนรู้จากครูที่ใช้ค่าถ่านแบบนี้จึงสูงกว่านักเรียนที่เรียนรู้จากครูที่ใช้ค่าถ่านระดับต่ำในสัดส่วนที่สูงกว่าค่าถ่านระดับสูง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากการวิจัยพบว่า ครูสอนวิชาเคมีใช้ค่าถ่านระดับต่ำในปริมาณที่มากกว่าค่าถ่านระดับสูง ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากการสอนวิชาเคมีในห้องเรียน และตัวครูเองยังไม่เข้าใจเทคนิคการใช้ค่าถ่านและไม่เห็นความสำคัญของการใช้ค่าถ่านว่าเป็นเทคนิคอันหนึ่งที่สามารถพัฒนาเพื่อส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้และยกระดับความคิดให้ความสนใจ เกี่ยวกับตัวเอง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางการเรียนการสอนวิชาเคมี ศาสตร์ระดับมัธยมศึกษา ควรร่วมมือกันในการเผยแพร่ความรู้เรื่องการใช้ค่าถ่านในห้องเรียนโดยใช้สื่อทางการเรียน ฯ เช่น บทเรียนสำเร็จรูป วิทยุและโทรทัศน์เพื่อการศึกษา หนังสือพิมพ์ และวารสารทาง ฯ หรือการประชุมอบรมปฏิบัติการระดับครูผู้สอน

2. หน่วยงานในการผลิตครูที่สอนวิชาเคมีของมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย ครูก่อตั้ง ฯ ควรบรรจุเนื้อหาและปีกอบรมนิสิตนักศึกษาให้รู้จักการใช้ค่าถ่านประเทกต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ค่าถ่านระดับสูงเมื่อนิสิตนักศึกษาเหล่านี้เป็นครูประจำการจะได้นำความรู้เหล่านี้ไปใช้ให้ทันที

3. เอกการศึกษา หรือกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาภารจกการประชุมอบรมปฏิบัติการระดับผู้สอนในพื้นที่รับผิดชอบของตน เพื่อจัดทำแผนการสอนวิชาต่าง ๆ ในระดับรายละเอียด ว่าขั้นตอนใดควรจะใช้ค่าถ่านประเทกติ ทั้งนี้จะช่วย减低ความซับซ้อนระหว่างการใช้ค่าถ่านระดับสูงมากกว่าการใช้ค่าถ่านระดับต่ำ และจะต้องสอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาในแต่ละหัวเรียนนั้น ๆ ด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยคอไป

1. ควรนำวิธีการวิจัยแบบเดี่ยวตนนี้ไปศึกษาแก่กลุ่มตัวอย่างในระดับอื่น ๆ หรือ เอกการศึกษาอื่น ๆ หรือไปศึกษาแก่นักเรียนทั่วไป เพื่อที่จะได้ทราบสถานการณ์การใช้ คำถานของครูในส่วนนั้นว่าเป็นอย่างไร ซึ่งจะทำให้มองเห็นภาพรวมของการใช้คำถานของ ครูไทยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น
2. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบ การใช้คำถานของครูแต่ละระดับชั้นประถมศึกษา หรือระหว่างระดับชั้นประถมศึกษา หรือระหว่างวิชา เพื่อที่จะได้ทราบสถานการณ์ การใช้คำถานในแต่ละส่วน
3. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบผลลัพธ์ทางการเรียนระหว่างนักเรียนที่ได้ รับการสอนจากครูที่ใช้คำถานระดับทั่วไปกับคำถานระดับสูงและอื่น ๆ ในสัดส่วนร้อยละ 50 ถึง 50 และ 70 ถึง 30 หรือเทียบสัดส่วนเดียว ในแต่ละวิชาหรือในแต่ละระดับหรือ เปรียบเทียบกัน เพื่อที่จะได้ทราบอย่างชัดเจนว่าสัดส่วนการใช้คำถานแบบใด จึงจะมี ส่วนช่วยส่งเสริมผลทางการเรียนของนักเรียนมากที่สุด

**ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**